

HOUSLISTA V METRU

Na stanici metra ve Washingtonu DC se posadil muž a začal hrát na housle; bylo studené lednové ráno. Hrál asi 45 minut Bachovy skladby. Během té doby, jelikož byla dopravní špička, prošlo stanicí tisíce lidí, většina z nich cestou do práce.

Po třech minutách prošel kolem muž středního věku a všiml si hrajícího muzikanta. Zpomalil krok a na pár minut se zastavil, pak spěchal za svými povinnostmi. O minutu později dostal houslista svůj první dolar: nějaká žena mu hodila peníze do krabice, ale bez zastavení pokračovala v chůzi.

Po několika dalších minutách se někdo opřel o zeď a poslouchal, pak se podíval na hodinky a odkráčel. Evidentně spěchal do práce.

Nejvíce pozornosti mu věnoval 3letý chlapec. Matka jej vlekla kolem, spěchala, ale dítě se zastavilo a dívalo na houslistu. Nakonec jej matka postrčila, dítě pokračovalo v chůzi, ale celou dobu se za houslistou ohlíželo. Toto se opakovalo i s několika dalšími dětmi a všichni rodiče, bez výjimky, je nutili pokračovat v chůzi.

Za celých 45 minut hry se na chvíli zastavilo pouze 6 lidí. Asi 20 mu dalo peníze, aniž by zpomalilo svůj krok. Vybral 32 dolarů.

Když skončil a nastalo ticho, nikdo si toho nevšiml. Nikdo nezatleskal, nikdo jej nepoznal. Nikdo nevěděl, že tím houslistou byl **Joshua Bell**, jeden ze současných nejlepších houslistů na světě. Hrál jedny z nejtěžších skladeb, které kdy byly složeny, na houslích za 3,5 milionů dolarů. Dva dny před tím, než hrál ve washingtonském metru, vyprodal Joshua Bell divadlo v Bostonu, za průměrnou cenu sedadla 100 dolarů.

Toto je skutečná historka. Inkognito

hry Joshuy Bella ve stanici metra byla zorganizována **deníkem Washington Post** jako součást experimentu o vnímání, vkusu a prioritách lidí.

V zadání stálo: na běžném obyčejném místě, v nevhodnou dobu – dokážeme vnímat krásu? Dokážeme se zastavit a ocenit ji? Poznáme v neodpočítajících souvislostech talent?

Jedním z možných závěrů tohoto experimentu je: jestliže nemáme chvíli zastavit se a naslouchat jednomu z nejlepších hudebníků na světě, hrajícímu nejlepší hudbu, **kolik dalších věcí nám uniká?**

KDO SKUTEČNĚ VYHRÁVÁ ?

Stalo se to začátkem dubna letošního roku při zápase nejvyšší české fotbalové soutěže mezi Čes. Budějovicemi a Příbramí. Dvacetiletý příbramský záložník Hušbauer už ve druhém poločase za stavu 0:0 zahrál neúmyslně rukou. A jelikož si toho rozhodčí nevšiml, sám se přiznal.

Své jednání pak vysvětlil slovy: „*Ta teč byla evidentní, takže jsem začal couvat do obrany. Když jsem pak viděl, že si toho rozhodčí nevšiml, musel jsem se přiznat. Bylo by to nespravedlivé a navíc trapné, protože to bylo určité vidět. V tu chvíli jsem si hlavně přál, aby z toho nebyla branka.*“ Před takovými padesáti lety by zde příběh skončil pochvalou a jako příklad pro ostatní.

Josef Hušbauer (vpravo)

Ve skutečnosti tím však teprve všechno začalo. Nejprve podle pravidel: Rozhodčí hru přerušil a z následující rychlé rozehrávky Příbram dostala gól. A po zápase mu to bylo spočítáno! Příbramský kapitán Huňa to ohodnotil takto: „*Je to moc hezký, že to přiznal, ale nám to ublížilo, je to hodný kluk, jenže tohle byla hloupost. Pánem jsou tady rozhodčí. Ve fotbale jde především o tři body.*“ A trenér Marek byl dokonce ještě tvrdší: „*Pro mě je to kluko-*

vina. Ve fotbale vyhrávají ti 'vyčuranější'.“ Večer sice vedení fotbalového svazu udělilo Hošbauerovi cenu 'fair play', ale těžko tím smylo celkové vyznění této události – natož pak mrak, který visí nejen nad českým fotbalem, ale nad **mravním stavem** celé společnosti. A na dotaz, zda by to udělal znovu, zklamaný a zviklaný Hošbauer odpověděl: „*Pokud to bude na naší půlce, tak asi ne. Budu nad tím víc přemýšlet.*“

Kopaná dříve bývala významným výchovným nástrojem. Zdůrazňovalo se: kolektivní hra, ohled na druhé, mysllet na prospěch celého týmu, hrát férově. *A co je z toho dnes?!?* Kam jsme to dospěli, když lidé, kteří by měli mladého nadaného fotbalistu v jeho snaze hrát poctivě podpořit, jej naopak potopí?!

Plyne nám z toho *dvojí poučení*: Mějme dostatek odvahy podpořit každého, zvláště dítě a mladého člověka, který se zachová správně. *A druhé*: Kdo tedy vlastně „vyhrává“ – a nejen ve fotbale. V životě. V dějinách světa. Každá zkušenost, že se nevyplácí jednat fér, nalamuje charakter. Rozhodující je správně **pochopit a ocenit** nejen toho, „KDO“ vyhrává, ale především toho, „**JAK**“ vyhrává.

(Vybráno z českého tisku)

ŠTĚSTÍ JE CESTA, NE CÍL CESTY !

Paraolympijské hry 1996 v Atlantě: Devět atletů, všichni mentálně nebo fyzicky postižení. Zazněl výstřel a závodníci se rozběhli. Každý chtěl vyhrát. Tu jeden chlapec zakopl a upadl, zůstal sedět a začal brečet... Ostatních osm závodníků ho slyšelo, zpomalili a ohlédli se. Zastavili a vrátili se... Všichni!

Děvče s Dawnovým syndromem si sedlo vedle chlapce, objalo ho a zeptalo se: „*Už je ti líp?*“

Pak všech devět společně prošlo cílovou čarou... Chvilce mrtvého ticha...

Ale najednou všichni diváci povstali a tleskali. A ten potlesk trval hodně, hodně dlouho...

PROČ? Nejdůležitější věcí v životě je pomáhat k vítězství ostatním, i kdyby to mělo znamenat, že sami zpomalíme a nebudeme první.

SVÍCE NIC NEZTRÁCÍ TÍM, KDYŽ ZAPÁLÍ DALŠÍ SVÍCE !

JAK SE STÁT PRAŽSKOU ŠLAPKOU ANEB KULT VÍTĚZŮ

Pocházím původně z malého městečka na západě Čech. Za bolševika sem i faráře dávali za trest. Nemůžu říct, že by si naše rodina žila špatně. Táta je policajt, máma pracuje v bance. Škola mě vždycky bavila a nebyl problém dostat se po gymnáziu na vysokou. Můj vysněný obor – pedagogika.

Od minulého roku studuji v Praze. Cítím se tu jako v jiném světě – jakpak by ne. Vše je tu nadosah: nákupy, kavárny, sportovní centra... nač si jen člověk vzpomene. Vypadá to tak snadně. Lidé (až na bezdomovce) jsou nastromeni, vypadají cílevědomě a úspěšně.

Aklimatizace mi trvala poměrně dlouho. Ten neustálý ruch, chaos a spěch mi zpočátku nedělal dobře. Postupně si ale každý zvykne.

Celý tenhle rušný a velkorysý život však začal mít v brzké době jeden velký háček. Kolem bylo tolik úspěchu: *naleštěná auta, v nich mladí a uhlazení lidé, vydělávající jistě jiné sumy, než byly ty mé brigádnické za kasou v supermarketu.* Já ale chtěla být taky taková...! Při pohledu kolem si člověk začne připadat jako nula. Zvláště v Praze, kde většina bývalých spolužáků studovala práva, informatiku nebo ekonomii a už si třeba i při studiu vydělávali slušný peněz.

Co mám tedy dělat? Já přece chci být také ta, která je *úspěšná, uznávaná, bohatá!* Tak jako VŠICHNI OSTATNÍ!... Mám podvádět, šlapat, krást, vyloupit banku, když to běžnými prostředky nejde?...

Víte, k tomuto (smyšlenému) příběhu jsem nepřišel náhodou. Jako student humanitního oboru vidím lidi, kterým se možná honí hlavou stejné myšlenkové pochody, poměrně mnoho. Sám jsem si podobným minipříběhem prošel, a to se všemi zmíněnými prožitky a střety (jen s tím rozdíl, že jsem nezačal krást ani se prodávat). Jiným se však příliš nedivím!

Současný stav společnosti v nás skutečně vyvolává dojem, že máme mít vše – *všichni musíme být bohatí, úspěšní, vzdělaní, stále mladí, obdivo-*

vaní a krásní. Zároveň nám také říká, že chudoba, stáří, nevzdělanost a neúspěch se neodpouští! Dnes žijeme v kultuře VÍTĚZŮ! Kdo není vítěz je LOOSER, spodina, odpad, plebs, který nikdo nechce. Když tak kolem pozorujeme to bohatství a úspěch jiných, chceme jej přeci také. Ale jak???

Co to znamená do důsledku? Ty nebydlíš v rodinném domě či vile, ale v bytě??? Nejsi úspěšný, musíš si vzít hypotéku a něco s tím udělat. Ty nejedíš každý rok na dovolenou do ciziny, ale miluješ Čechy? No... já ti nevím, to spíš znamená, že na to prostě nemáš, víd? Tvá žena má ve 45 letech vrásky? To je hrůza! A co vzdělání tvých dětí? Že na vysokou školu nemají vlohy? Ale no tak – státní školy jsou stejně plné starých vyhořelých rachotin co nic nenaučí! Zaplat' holce soukromou školu nebo kup titul v Plzni a máš to z krku...

Suma sumárum, jak to tak pozoruji, ten úspěch není tak nedosažitelný. Chce to jen jeden malý trumf – *finance.* Proto i lidé, kteří nemají tak velký platový příjem sahají po naprosto lichvářských půjčkách a dalších sebedestruktivních řešeních, jelikož nechtějí vypadat jako ti neúspěšní. Dost možná byla hospodářská krize, zapříčiněná neustálým půjčováním nesplacitelných obnosů, jen vyvrcholením téhle **hloupé modly – ÚSPĚCHU.**

To, že nemůže být každý první, nejmladší, nejchytřejší a nejbohatší je přeci jasné i malému dítěti. Proč se však chováme, jako by měl být každý vítězem. *Kde je realita?* Realita je přece naprosto normální, obyčejná všední věc. Současná průměrná mzda, která byla vyčíslena nad 20 000 Kč je meta, na níž nejméně 70 procent občanů české země nedosáhne. Přesto se mnozí chtějí tvářit, že berou alespoň dvojnásobek. Proč proboha? Kam až budeme muset pro tento omyl dopadnout, jak nízko je třeba klesnout?

A ani média nám v tom moc nepomohou. Všude je to jen samý superhrdina, supermladá a superúspěšná kráska. Kde je ale stáří? Při současné nízké porodnosti je procento seniorů stále vyšší a zauímají velký podíl v naší společnosti, často ale média předstírají, že nejstaršímu občanovi této planety je nanejvýš 30! Kde je utrpení, kde jsou hendikepovaní, nemocní, umírající? I to přeci patří k běžnému životu!

Současnost zkrátka *žije v preludu,* který bude muset velmi rychle vyprchat. Ten moment zřejmě nadešel už nyní. Jeho následky cítíme přece už dávno. Což takhle se probudit?...

Vždyť už Karel Čapek věděl dvě důležité věci: proč nebyt komunistou a že **nejlepší život je ten úplně obyčejný!**

(Jaroslav Jackmann)

JAK JSME TO VŠECHNO MOHLI PŘEŽÍT?

Zavzpomínejme na své dětství a mládí v 50. – 70. letech minulého století:

- dětské postýlky a hračky byly natřeny jedovatými barvami
- neexistovaly žádné dětské bezpečnostní pojistky na elektrických zásuvkách, lécích, dveřích aut..
- auta neměla bezpečnostní pásy, opěrky hlavy, airbegy, nebyly dětské sedačky... Zato na zadním sedadle bylo veselo, děti kolik se vešlo...
- na kole se jezdilo bez přilby
- voda se pila ze špinavých dlaní, navíc z různých i pochybných zdrojů, nikdy ze sterilních plastových lahví, a nikdo z toho neonemocněl...
- stavěly se „motokáry“, místo brzdy dřevěný klacek, lámaly se pak s nimi rychlostní rekordy...

– směli jsme ven s jedinou podmínkou: že budeme do tmy doma; nebyly mobilní telefony, nikdo nevěděl, kde jsme a co děláme...

NEUVĚŘITELNÉ!

- měli jsme modřiny a odřená kolena i lokty, někdy i zlámané kosti a vyražené zuby, ale nikdy nikdo nebyl kvůli tomu obviněn: vinni jsme byli jen my sami.
- jedli jsme domácí buchty a sladkosti, chleby s máslem a sádlem... problémy s nadváhou však nebyly, protože jsme byli stále venku a v pohybu...
- neměli jsme playstations, videohry, 99 televizních kanálů (mnozí ani televizi), už vůbec ne počítač a internet...

ALE MĚLI JSME KAMARÁDY!

- směli jsme kdykoliv ven, pěšky nebo na kole, navštívit babičku či kamarády, i když bydleli několik kilometrů daleko; zaklepat, vejít do domu...
- fotbal se hrál na jednu bránu; a spousta jiných her (na vojáky, na indiány...) Když někdo nevyhrál, neměl z toho psychické potíže...
- když někdo nebyl zrovna moc chytrý, tak zůstal „sedět“ – zopakoval si prostě jeden rok. Nebyl problém s dislexií, s koncentrací, s hyperaktivitou... Nikdo se kvůli tomu neposílal k psychiatrům či psychologům, dostal druhou šanci...
- měli jsme i různé pracovní úkoly a povinnosti, úspěchy i neúspěchy, přicházely i tresty (samozřejmě fyzické) a učili jsme se s tím žít...

ALE BYLI JSME ŠŤASTNÍ!!!

LÉKAŘ NESMÍ ZABÍT, MŮŽE VŠAK USTOUPIT SMRTI

(Rozdíl mezi eutanazií a ukončením zbytečné léčby)

Eutanazie je *úmyslné (!)* usmrcení člověka na jeho žádost tím, že je mu přímo padána smrtící látka nebo naopak nepodán lék, který by život mohl zachránit, anebo vypnutí přístroje, i když je naděje na zlepšení. **Rozhodující je vždy úmysl!** Eutanazie je vždy pouze jedna, neexistuje aktivní a pasivní eutanazie.

U nepodání léku, stejně jako u „odpojení přístroje“, je třeba rozlišovat úmysl:

- při úmyslu usmrtit člověka se o eutanazii v plném slova smyslu JEDNÁ!
- při úmyslu ukončit zbytečnou, neúčinnou a nadměrně pacienta zatěžující léčbu se nejedná o eutanazii, nýbrž o „dovolení odejít“, tedy ustoupit smrti, která je již neodvratná! A to je jistě správné.

Je-li pacient s prokazatelně smrtelnou prognózou a bez naděje na zlepšení udržován „na přístrojích“, je při vědomí a žádá o odpojení, má mu být vyhověno, protože není povinen snášet utrpení, které je nad jeho síly. Podobně jako nikdo není povinen nechat si transplantovat všechny možné orgány jen proto, že to dnešní medicína dokáže.

Je-li takový pacient v bezvědomí a nedokáže se vyjádřit, musí okolnosti, stav a prognózu zodpovědně posoudit celý tým odborníků a vše dobře zvážit ve svém svědomí. V takových případech je svědomí lékaře vždy tou poslední instancí. Samozřejmě i příbuzní musí být poctivě a pravdivě informováni.

MUDr. Marie Svatošová

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Vyrůstala jsem v rodině, kde bylo normální, že je dítě pokřtěno a v neděli se jde do kostela. Nic víc. Byla jsem nejmladší ze čtyř dětí. Za války jsem ztratila tatínka, maminka musela do práce, bída stála u našich dveří. Časem se maminka znovu vdala, získali jsme i další babičku, která byla velmi věřící, a brzo i další sestřičku. Babička bydlela vedle a po večerech jsme spolu zpívali

mariánské písně. Byla velmi laskavá, ale brzy se odstěhovala za svou provdanou dcerou, když náš nový tatínek náhle zemřel.

Znovu potíže a bída... A jen touha po lepším životě... Mladší sestra naší maminky se brzy po válce stala komunistkou a také maminka uvěřila, že komunisté skuteční ideály, které hlásali – a nedalo hodně práce, abych tomuto vlivu ve svých čtrnácti letech podlehla i já. Odhlásila jsem se z výuky náboženství, recitovala jsem na komunistických schůzích básničky, začala pracovat v hlavním výboru Svazu mládeže, organizovala večírky...

Při jednom z nich jsem tančila se starším studentem (mým budoucím manželem), který se mi líbil. Pak jsme se bavili u zábradlí a on se náhle zeptal: „Jsi věřící?“ Rázně jsem řekla: „NE!“. On jen poznamenal: „Tak to narazila kosa na kámen.“ A víc jsme se o tom nebavili. Jen jsem si pomyslela: z takových bludů ho lehce dostanu. Ale přece mě to znepokojovalo. Začala jsem Boha provokovat: „Jestliže jsi, dej mi znamení!“ Nic se však nestalo. Nezbýlo než se obrátit na člověka. Tím byla moje věřící kolegyně Olga. Dokázala nabídnout a nechat svobodu. Tak jsem měla možnost po několika letech jít s ní do kostela. Chodily jsme do kaple k řeholním sestrám. Při jedné bohoslužbě jsem jasně pocítila milost víry. Nedovedu to vysvětlit, ale od té chvíle jsem měla jistotu, že dar víry mám. Pak už následovala i svátost smíření (zpověď), svaté přijímání, vnitřní klid a vyrovnanost. Byla padesátá léta, pro církve nejtěžší období. Nemohla jsem však zapřít, co jsem si tak těžce vydobyla, a tak jsem upadla do nemilosti bývalých „přátel“.

Celá desetiletí jsem se pak modlila za návrat k víře své maminky. Nakonec ona sama požádala, abych se s ní modlila. Znovu přijala svátosti a odešla do věčnosti smířena s Bohem. Považuji to za zázrak a věřím, že k tomu dojdou i moji sourozenci.

(Podle Kat. týdeníku č. 21/2010)

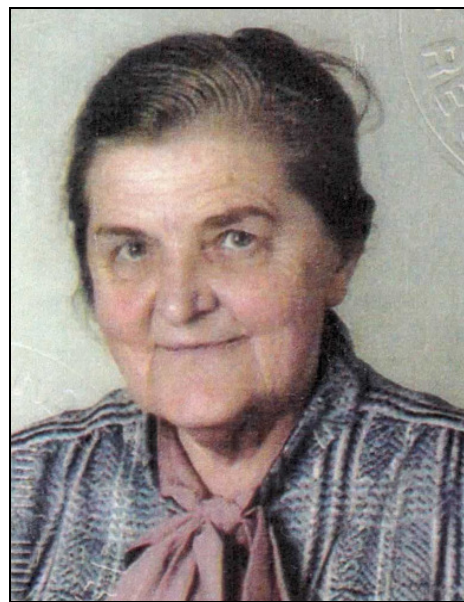
Otec biskup **JAROSLAV ŠKARVADA zemřel 14. června 2010** v Praze ve věku nedožitých 86 let. Po 2. světové válce studoval teologii v Římě, kde byl v roce 1949 vysvěcen na kněze. V té

době už v Československu vládli komunisté, a tak jeho návrat do vlasti nebyl možný. Nucený exil trval přes 40 let.

Během této doby vykonával v církvi různé služby (nejprve pracoval v italské farnosti jako kaplan, pak deset let vyučoval bohoslovce v jednom italském semináři. Od roku 1965 byl sekretářem kardinála Berana, který byl také komunisty přinucen zůstat v Římě. V roce 1968 byl pověřen kněžskou službou ve prospěch českých krajanů – exulantů. Roku 1983 byl jmenován biskupem, rovněž pro práci mezi krajany v exilu.

V roce 1991 byl na přání kardinála Tomáška jmenován světícím biskupem pražským. Tuto službu vykonával do roku 2001.

Poslední rozloučení s otcem biskupem Jaroslavem se konalo 21. června v Praze. Za Českou misii ve Švýcarsku se pohřbu zúčastnil předseda naší Pastorační rady p. Antonín Vojtík s manželkou. Jako poděkování za švýcarské krajany, mezi které otec biskup rád jezdil, položili k jeho rakvi kytky.

Dne **31. července 2010 zemřela** paní **Františka ŠMEHLÍKOVÁ – PETER**. Narodila se 7. července 1921 v Ostravě. Po válce studovala žurnalistiku, ovšem akademický titul jí komunisté už nedovolili obhájit.

V roce 1969 odcestovala na pouť do Říma. Během pobytu v Římě dostala nabídku jít pracovat k českému misijnáři P. Vondrovi do St. Gallenu ve Švýcarsku. V této službě vytrvala až do tragické smrti P. Vondry v roce 1986. Pak se přestěhovala do Adlikonu u Regensdorfu, kde zůstala až do své smrti.

Mezi krajany byla známá nejen z různých akcí, pořádaných Českou katol. misíí, ale především jako vydavatelka českého časopisu KLUB.

Krajané se s ní **rozloučili** při mši sv. v neděli **15. srpna 2010** v Zürichu. Její urna bude uložena v Brně.

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1
Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „křížové cesty“, v měsíci květnu „májové pobožnosti“.

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu ve farním klubu asi do 21.30 hod. Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenské mše sv.: v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v **Lausann:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, salesián

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch nebo na www.krajane.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

SETKÁNÍ ČESKÝCH KRAJANSKÝCH MISIONÁŘŮ s Otcem biskupem Petrem ESTERKOU se tentokrát koná v Chicagu třetí týden v září 2010. Účast na tomto setkání spojím se zbytkem svém letošní dovolené, takže v době od 8.9. do 22.9. mě bude zde ve Švýcarsku zastupovat Otec Jan Komárek, salesián z Fryštáku. Ve všem se na něj můžete obracet.

OASENFEST ve Winterthuru (společná mše všech národnostních menšin u St. Ulrich-Rosenberg) se koná v neděli **12. září 2010**. Začátek v **10.30** h., po mši společný oběd z národních specialit, pak kulturní odpoledne a sponzorský běh. V **sobotu 11.9.** česká mše ve Winterthuru **NENÍ!**

BESEDA SVATOPLUK ČECH pořádá ve čtvrtek **16.září 2010** v **17.00** h., v prostorách Italské misie v Zürichu na Feldstrasse 109 přednášku českého historika Dr. M. Pehra na téma: „Politika českých stran pravice a středu v Československu v letech 1918 – 1938“. Srdečně zve p.Jiří Kraus, předseda, a p.Jaroslav Olšanský, místopředseda.

SETKÁNÍ V ŘÍMĚ: Konference Českého náboženského střediska VELEHRAD a týdenní pobyt i ostatních přihlášených krajanů se letos koná od **04.** do **09. října 2010**. V **sobotu 09.10.2010** mše sv. ve Winterthuru **NENÍ!**

DEN NÁRODŮ – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby v zürišské farnosti Herz-Jesu Wiedikon se koná letos poprvé v neděli **31. října 2010**. Společná mše sv. začíná v **10.30** h., po ní následuje společný oběd a kulturní odpoledne, kdy se představí jednotlivé národnostní menšiny. Večerní česká mše tento den se již **NEKONÁ!**

KATEŘINSKÁ ZÁBAVA se letos koná v sobotu **27.11.** ve Winterthuru ve velkém sále farního centra při kostele sv. Ulricha, WTH-Rosenberg. Začátek v **18.00** h. mši svatou v kapli P.Marie. Otevření sálu v 19.00 h., začátek zábavy v 19.30 h. Vstupné **15,-** ChFr. Nápoje a malý bufet bude připraven; jinak možnost vlastních zdrojů. Těšíme se na vaši návštěvu!

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **19. prosince 2010**, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **5.12.** u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222**.

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

